

Trods for hele denne Skatterevolution. Ifølge de Oplysninger, som Universitetets statistiske Laboratorium i 1895 fremskaffede, er den Toldskat, der hviler paa Haandværkere i Kjøbenhavn, 63 Kr. 52 Ø. aarlig, den Toldskat, der hviler paa Haandværkere og Arbejdere i Købstæderne, 52 Kr. 45 Ø., den Toldskat, som hviler paa Haandværkere paa Landet, 42 Kr. 52 Ø., og den Toldskat, der hviler paa Daglejere paa Landet, paa almindelige Landarbejdere, er 36 Kr. 1 Ø. Altsaa, paa en Landarbejder, som maaske ikke har mere end 360 eller 400 Kr. i Indtægt om Aaret, hviler der en Toldskat, som gaar op til en 8—10 pCt. af hans Indtægt. Naar vi altsaa beholde en Toldbeskyttelsessats uforandret, som beskatter en Landarbejder med 350—400 Kr. med 10 pCt. af hans stakkels, fattige Indtægt, saa synes jeg nok, man uden at krænke Retfærdigheden kunde indføre en direkte Skat, der ramte en Mand med en meget stor Indtægt, der udelukkende hidrører fra en kolossal Formue, med $8\frac{1}{2}$ pCt. af denne hans Indkomst. Der vilde sikkert ikke være nogen Modsigelse deri.

Den højtærede Minister erkendte, at det Ændringsforslag, vi have stillet om at udelade Ordene „Arv og Forskud paa“, i og for sig var velbegrunder, idet der foreligger en Anomali i vor Lovgivning. Forskud paa Arv burde rammes enten af Indkomstskatten eller af Arveafgiften. Men han mente, at der ikke burde ske nogen Forandring ved et Forslag om Indkomstskat, men at Forandring burde ske ved en Revision af Arveafgiftsloven. Jeg synes, der var al Grund til en Rettelse netop her, naar man indrømmer, at der er en Urimelighed til Stede. Det, vi foreslaa ved Ændringen, er kun, at Ordene „Arv og Forskud paa“ udgaa. Hvis man vedtager vort Ændringsforslag, kommer der altsaa i § 5 til at staa: „Til Indkomst henregnes ikke Formueforøgelse, som hidrører fra saavel falden som ikke falden Arv“; altsaa, vi fritage Arv, baade falden og ikke falden, men Forskud paa Arv fritage vi ikke. Vi frygte nemlig for, at her vil blive et Smuthul, som Kapitalisterne ville benytte eller i alt Fald kunne benytte til at unddrage sig Formueskatten. Det vil ikke være saa overmaade svært at omgaa den Lov, der nu vedtages, ved at give sin Formue bort som Forskud paa Arv til Descendenter eller andre, og saa bliver denne Indtægt fritagen baade for Indkomstskat og Arveafgift. Man kan altsaa unddrage sig denne Skattepligt, og det finde

vi er meget farligt. Ved Lovforslagene, som de nu foreligge efter Forandringen i Landstinget, lader man den tvungne Selvangivelse gaa ud for Formuens Vedkommende. Det er allerede i højeste Grad farligt, men her aabner man tillige en Sprække hvorigennem ikke saa faa Formuer ville kunne slippe over fra Fader til Søn, fra det ene Menneske til det andet, uden at der bliver erlagt en passende Afgift deraf til Samfundet; saa jeg vil rigtignok meget henstille til det høje Ting at se med Velvillie paa dette Ændringsforslag til § 5.

Til den højtærede Ordfører (Thomas Larsen) skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. Vore Ændringsforslag fyldte ham med ikke ringe Forbavselse. Det fylder mig med ikke ringe Forbavselse, thi vore Ændringsforslag ere jo i Virkeligheden kun Gennemførelsen af en Tanke, som den højtærede Ordfører selv fremsatte her i denne Sal for ca. et Aar siden. Da vi nemlig i Fjor Foraar havde Skattelovene til sidste Behandling her, udtalte den højtærede Ordfører, at hvis de endnu en Gang skulde strande, hvis Landstinget skulde være saa dumt at lade dem falde endnu en Gang, saa burde vi til næste Aar tage dem op paa et andet, nyt og bedre Grundlag i Overensstemmelse med Venstres Tanker. Det var hans Udtalelse for kun et Aar siden, men det er netop det, vi have gjort. Skattelovene strandede i Fjor, det andet Ting var saa dumt at lade dem strande, og vi have nu taget fat paa dem, jeg vil ikke sige paa et andet Grundlag, men paa at gennemføre dem paa en anden og langt bedre Maade, i god Overensstemmelse med den ærede Ordførers Udtalelser i Fjor. Han ansaa det ikke for noget utænkeligt eller noget forkasteligt eller umuligt at prøve paa at føre en virkelig og alvorlig Ændring igennem i Aar, tværtimod, han tænkte sig den Mulighed selv at ville være med dertil.

Den højtærede Ordfører har misforstaaet mig, naar han gjorde gældende, at jeg havde udtalt Tilslutning til Ministeriet. Han mente, at det var en Frontforandring fra vor Side. Jeg synes, at vor Stilling til Ministeriet er saa klar som vel mulig. Vi støtte Ministeriet hver Gang, det vil noget, der efter vor Mening er godt, og vi angribe det, hver Gang det vil noget, der efter vor Mening er daarligt. En klarere og simplere Stilling kan ikke findes. Vi ere mere ministerielle, end Flertallet selv er, naar der f. Eks. er Tale om Gennem-